

REISVERSLAG

NASHVILLE, TN 2013

Initieel was het de bedoeling om een stage in te richten bij de brandweerdienst van Los Angeles City, Californië. Desondanks de verregaande besprekingen en afspraken, kwam deze dienst echter terug op de afspraken en werd ons een aanbod gedaan waar we echt niet met konden instemmen. In november 2012 hebben we dan ook besloten om een punt te zetten achter de samenwerking met de vzw Fire Observers.

Dankzij een voorgaande stage in 2010 en de goede contacten die we nog steeds onderhouden met de brandweerdienst van Nashville, Tennessee werd er op 2 dagen tijd een alternatief gevonden welke een goede vervanger was voor LA City. Nashville Fire Department wou ons maar weer met veel plezier ontvangen en huisvesten om een nieuw stageprogramma aan te bieden.

Een verslag door de ogen van één van de deelnemers:

Maandag, 20 mei 2013:

Deze morgen, om 6u45 stipt, kwamen Dirk en Veronique me voor de deur oppikken (als dat geen luxe is). Feit dat het dan nog een stijlvolle klassebak van Mercedes was, konden we ons geen beter transportmiddel naar Brussels Airport wensen. Op de Brusselse Ring nog even de collega's van Brandweer Zaventem/Vilvoorde gekruist door een vroege vogel die wat te snel de bocht had genomen; hierdoor was de rijbaan richting luchthaven volledig afgesloten... De eerste stressmomenten (vooral bij Veronique dan) waren een feit... Gelukkig kende Dirk de wegen rond de luchthaven goed waardoor we rond 07u40 al in de inkomhal van Brussels Airport stonden. Daar stond Patrick (met een mooi Zuiders tintje) ons al op te wachten. Al snel konden we kennismaken met de reisgezellen vooraleer in te checken.

Eens de bagage ingecheckt was het tijd voor koffie (neen, geen aperitief). Na de koffie vlug nog even langs de douane (waar Veronique net geen strip-search onderging) en dan hup, de tax-free-zone in; op naar gate B14 waar ons vliegtuig al stond te wachten. Tijdens het wachten kregen we van Patrick nog enkele leuke anekdotes van vorige trips te horen, wat we enkel maar konden appreciëren; de sfeer zat er al goed in! Nadat M-C een toiletbezoek of 4 achter de rug had konden we boarden. Net voor we vertrokken had ik nog een upgrade naar Economy Comfort geboekt bij Delta Airlines; moet zeggen: voor de prijs (een 180 euro) krijg je een pak (vooral been-)ruimte bij; handig meegenomen als je niet van de kleinste bent... toch niet voor een transatlantische vlucht... Bijkomend geluk: het zitje naast mij was nog vrij en achter mij zat ook niemand; relax dus! De Amerikaan naast mij was een Diplomaat (vreemd dat die niet in eerste klasse vliegt, maar t zal overal crisis zijn zeker?!) die in België een aantal vergaderingen achter de rug had en terug vloog naar Atlanta. Hij vertelde me dat er met de terroristische dreigingen vanuit de VS extra inspanningen worden gedaan om de banden met Europa nauw(er) aan te trekken; aan zijn adem te horen zitten de Amerikanen dus wel degelijk in met de terroristische dreigingen... wat of wie die ook mogen zijn... In ieder geval liet hij het zich niet aan het hart komen terwijl hij nipte aan zijn whisky-cola (en ik aan mijn gin-tonic die hij me trakteerde). Vermoedelijk zal dat toch op kosten van Obama geweest zijn en het was al middag dus een eerste aperitiefje ging er wel in. Van de liefvallige stewardess kregen we er nog een potje nootjes bij zelfs.

Na de kranten van de afgelopen dagen te hebben doorgenomen (ja, op de Ipad; geen volle tassen met kranten; enkel een tablet; meer moet dat niet zijn!) wou ik even mijn multimediasysteem testen die zat ingewerkt in de hoofdsteun van de zetel voor mij. Films, series, muziek, spelletjes,... werkelijk alles zat daar in. Een snelle berekening dwong me om 4 films te kiezen; ik herinner me nog mijn vorige transatlantische vlucht waarbij ik behoorlijk pissed was omdat ik te midden van mijn film moest stoppen met kijken omdat we moesten landen... nu gingen ze mijn geen tweede keer beethen. Gezien de genomen aperitief (die door de luchtdruk wat sneller naar het hoofd steeg) was ik kort na de intro van de eerste film in (andere) hogere sferen tot ik een zachte "excuse me sir" me hoorde wekken om te eten... dat gaat hier rap zeg, dacht k nog bij mezelf... Keuze tussen 3 menu's; waarvan ik maar het slaatje met kip koos (rekening houdend met het feit dat er ons nog een (zwarte) 2 weken stond te wachten qua menu's koos ik er dus maar bewust voor het licht te houden... ;) Van het film kijken kwam niet veel in huis (toch 1 film volledig uit gezien en wat poker gespeeld op die multimediamodule); ik volgde het advies van Carl op om enkele uurtjes te

slapen gezien hij dus voor 's avonds een optreden had geboekt na een "happeke" en een "drankske". Een uurtje voor we zouden landen kwam de geur van gegrild brood me tegemoet. De stewardessen boden ons dan ook (weer...) een versnapering aan; ditmaal een panini die lekker warm en krokant was. Van een service gesproken! Als afsluiter nog een ijsje en uiteraard nog een frisdrank (metijsblokjes).

Ondertussen nog vlug de douaneverklaring ingevuld die we aan het begin van de vlucht hadden ontvangen en voor het landen terug moesten afgeven. Begeleider Patrick zorgde er voor dat alles picobello werd ingevuld en aangekruist zodoende niet aan een kruisverhoor te moeten worden onderworpen... De "diplomaat" naast mij moest eens goed lachen... "alsof dat papiertje ons land zal beschermen" zei hij toch met enige nijdigheid... Waar zat die trotse Amerikaan die zijn land moest "promoten"?!

Na bijna 8000km te hebben gevlogen op 11 km hoogte zetten we voet aan wal in Atlanta Airport... Patrick had al ons gezegd dat we niet zouden mogen talmen, want we hadden maar een uurtje voor uitschepen en inschepen op de aansluitende vlucht naar Nashville... het was er op of er onder... (lees: snel in Nashville en nog een mooie avond tegemoet of wachten op een volgende vlucht en een minder mooie avond op Atlanta Airport...) ;) Na een record-transfer tussen beide vluchten door zijn we dus finaal toch nog mee geraakt met de voorziene vlucht; een pak stress die van Patrick (en ook van ons) van de schouders viel. Zonder een ervaren begeleider zou ons dat nooit gelukt zijn; Patrick wist perfect wat en waar! Bij onze aankomst te Nashville stonden Carl en Jan ons al op te wachten. Zij waren reeds een week vroeger vertrokken om ons verblijf hier volledig te organiseren. Zo was de groep voor de stage Nashville 2013 dan ook weer voltallig! Iedereen werd over de 3 huurwagens verdeeld en konden we richting hotel te Nashville vertrekken. Men had voor ons uitgekozen het Millennium Maxwell House. Een klassevol hotel met ruime kamers op nog geen 5 minuten rijden van downtown Nashville. Carl had ons ook kamers geregeld op een hoge verdieping en met zicht op de skyline. Een verkwikkende douche zorgde er voor dat we klaar waren om nog een (klein) stapje in de wereld te zetten nadat we een "happeken" - zoals Carl dat noemt - hadden gegeten. Tijdens het diner werd alvast een eerste briefing gegeven van hoe het er in de komende week hier zal aan toe gaan. Het staat buiten kijf dat iedereen enorm enthousiast was en met vol ongeduld uitkeek naar ons verblijf hier in Music City USA. Music City USA, Birthplace of Country music...en dat zullen we geweten hebben. Alles draait hier om de muziekindustrie en dan vooral countrymuziek. Elke zelfrespecterende artiest MOET albums opnemen in Nashville, als ze hier dan al niet ontdekt zijn trouwens. Carl had voor ons een zo'n live-optreden geregeld. Niet in een grote concertzaal met duizenden toeschouwers maar ergens in een gewone simpele kroeg waar The Time Jumpers kwamen spelen met Vince Gill. Deze laatste heeft zowat alle music awards gewonnen die er zijn, hij is lid van de Grand Ole Opry en één van de meest vooraanstaande artiesten in de countrymuziek.

Aangezien we allen toch al meer dan 24 uur op de been waren, begon de vermoeidheid toe te slaan en besloten we om tijdens de break naar het hotel terug te keren. Enkele uren slaap ging ons goed doen!

Dinsdag, 21 mei 2013:

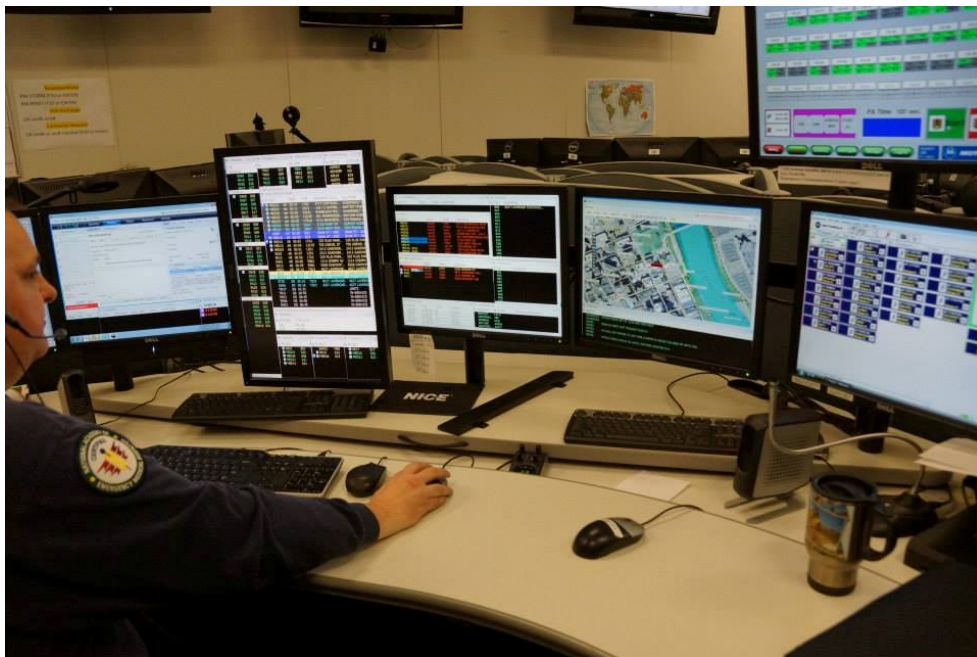
Na een nachtje slaap inhalen (al was het door het tijdsverschil voor sommigen maar een paar uur) stonden we al om 5u30 fris en monter bij Starbucks om een koffietje. Op tv meldde men dat Nashville nog in de rand zat van de orkaan die Oklahoma trof; we zagen dan ook heel donkere wolken, veel wind en regen op ons afkomen. Een uurtje later mochten we alweer onze zonnebril opzetten en genieten van een zonnige zomerdag. Vreemd dit klimaat: niet voor niets dat de locals ons meegeven dat er in Nashville soms 4 seizoenen worden doorgemaakt in 1 dag. Hun tip bij slecht weer: wacht even, drink een koffie en je kan weer verder... en effectief: het is zo.

Om 08u hadden we een afspraak met Chief Yates van Nashville Fire Department op Station 8. Na ons te hebben welkom geheten met een prachtige speech zoals Obama ook zijn speeches geeft, werd ons een ontbijt aangeboden. Vers fruit, donuts (uiteraard), koffie, fruitsap,... was in overvloed aanwezig; we kregen ook de boodschap om de overschot ook mee te nemen indien we het niet op kregen. In de VS heb je dus geen minuut op de dag honger... Na het vervullen van enkele administratieve formaliteiten nam men groepsfoto's en foto's van de teams die werden toegewezen aan de diverse stations. Mijns inziens had die chief zijn organisatie goed in handen en zou niemand "zomaar" met "zijn" korps meerijden. Het was nu ook niet de eerste keer dat de Belgen hier te gast waren. In oktober 2010 werd er al eens een stage ingericht dus wist men hoe goed de organisatie van de Fire Observers was. Carl is hier sinds 2010 al 4 keer geweest en kon zeer goeie contacten onderhouden, dat is er trouwens ook door iedereen aan te zien. Chief Yates stond er ook op dat we in het Nederlands onze namen zouden inspreken in zijn dictafoon; hij vond het namelijk heel belangrijk om de namen van "zijn" firefighters te kennen én ze ook goed uit te spreken; ook deze van ons toch. Een mooi gebaar... Benieuwd of hij ons later op deze trip zal verrassen met het al dan niet kunnen uitspreken van onze namen. Zo heet Jan Van Cauwenberge in het Amerikaans: "Jay From Cow in the Mountains"... tja; logisch dat die chief er op stond onze correct uitgesproken namen uit het hoofd te leren.

Na het onthaal van chief Yates werden we naar een gedenkbeeld gebracht die de overleden brandweerlieden en EMS'ers moeten gedenken. Uiteraard werd een groet uitgebracht door de hele groep; ik had de indruk dat men dit echt apprecieerde. Respect en beleefdheid is mijns inziens iets waaraan de Europeanen een voorbeeld kunnen aan nemen...

Vervolgens zetten we koers richting de 911-centrale waar alle 911-oproepen werden behandeld. In vergelijking met de 112-werking in ons land is België op een bijzonder amateuristische manier bezig... Hier en daar zie je flarden van onze 112-organisatie waaraan je duidelijk kan zien dat er in ons belgenlandje nog heeeeeel veel werk aan de winkel is inzake het verwerken van noodoproepen. De Amerikanen staan pakken verder met het beantwoorden, verwerken, adviseren en dispatchen van noodoproepen. Zo zijn alle dispatchers inzetbaar bij zowel Fire, EMS als Police; om de 4u switchen ze van discipline; iets waar de Cpt. van het 911-center bijzonder (en terecht) trots op was. We mochten vrij rondlopen bij de diverse dispatchers en de verwerkingsprocedure van nabij volgen. De Amerikaanse gastvrijheid en eenheid zorgde er wederom voor dat we transparantie kregen in hun manier van werken.

Na dit bezoek werden we door de reisbegeleiders in de respectievelijke stations de weg gewezen. Na het innemen van onze kamer en het (beperkt) uitpakken kon het échte werk beginnen; namelijk het meemaken van interventies (vooral medische interventies) van onze Amerikaanse collega's. Op 4u tijd had ik al snel 6 interventies op de teller; zowel met de ambulance als met de engines. Het is namelijk zo dat gezien er in de VS te weinig ambulancevoertuigen zijn, er ook engines worden ingezet in de EMS. Deze engines kan je vergelijken met de autopompen bij ons, maar dan met dat verschil dat men met dit voertuig (bemand door Captain, Engineer, Firefighter-Paramedic, Firefighter) eigenlijk de eerste zorgen gaat toedienen in afwachting dat er een ambulances ter plaatse kan komen; dit kan soms tot een half uur oplopen; afhankelijk van hoe druk het is. Voor alle duidelijkheid; de engines doen geen vervoer.

Station 9, "The Bottoms", ofwel de kazerne van Carl en mezelf voor de komende week is veruit de drukste post van 't stad. Het huist een District Chief (officier), 2 autopompen, een autoladder en 2 ziekenwagens. Enkel de brandweervoertuigen rijden jaarlijks zo'n 10 000 oproepen bij elkaar, elke ziekenwagen nog eens zo'n 5 000. Deze kazerne staat in de top 10 van drukste posten in de VS. No rest for the wicked zeggen ze hier...en dan zitten wij hier...!

Gezien Nashville (althans station 9) kan vergeleken worden met een post in een grootstad zoals Brussel hoeft het niet te worden gezegd dat die ambulances en engines quasi niet stilstaan. Het ziet er naar uit dat het korte nachtjes zullen worden... Wat ik voor mezelf heb uitgemaakt is dat ik niet zal deelnemen aan ALLE nachtelijke oproepen, want dan moet je een week 24/24 wakker blijven; helaas is een mens daar niet toe in staat (en ik zeker niet). Door ons mooi en leerrijk gevuld dagprogramma moesten we dan ook overdag fris en monter aantreden waardoor de prioriteit op slaap toch ook even aan bod moest komen. En eerlijk gezegd; na al die jaren "straatwerk" te hebben gedaan kom ik niet meer "voor elke" oproep uit bed; tenzij ik hoor dat het iets speciaals is.

In de VS roepen ze dan ook steeds in de kazerne uit welk voertuig(en) voor welke interventie moet vertrekken; lekker handig als je als "toerist" met die mannen mee gaat op interventie. We moeten nu eenmaal onze slaap wat verdelen om het menselijk te houden en het maximum uit de beschikbare tijd te halen. Ook hierin hebben onze Amerikaanse collega's begrip; men verklaart ons al gek dat wij een volle week in die kazerne blijven slapen; voor hen is 2x24u per week inslapen meer als voldoende. Begrijpelijk aan het aantal interventies die ze moeten doen...

Na een aantal interventies hadden de collega's met keukendienst (lees:iedereen) een lekker maal gemaakt. Zo bestaat er een regel dat je nooit vraagt wat er te eten valt; afwachten en het laten smaken is de boodschap... na het eindigen van een aantal oproepen stond er een bord met verse courgettes, aardappelsalade, broodjes en een stuk frikandon van zo'n 1,5kg (zonder overdrijven) te wachten... niet normaal... (maar t heeft wel gesmaakt). Zo hoor ik steeds de uitspraak: "het moet niet goed zijn, maar genoeg". Tijdens het (proberen) eten van dat bord tikte een collega op mijn schouder; hij zei me "niet mee inzitten als je het niet op krijgt, maar weet wel dat er veel afrikaanse kindjes geen eten hebben". Hilariteit alom! De sfeer werd gezet!

Na het avondmaal nog enkele EMS-call's gedaan waarbij we op de spoedgevallendiensten een kadoetje kregen (uiteraard om te eten;snoepgoed) omdat het "EMS-week" was. Die presentjes worden door de spoedartsen gesponsord en aan alle ambulanciers die de spoedgevallendienst passeren in die week overhandigd. Ik zou het in België willen zien gebeuren... daar mag je als 112-dienst soms als tevreden zijn als men al luistert naar een overdracht... Enfin; hier komt terug het respect en beleefdheidsaspect naar boven waarover de Amerikanen - mijns inziens – in uitblinken.

Om 22u zitten we samen met de ploeg naar de horrorbeelden te kijken die uit Oklahoma doorkomen na de tornado daar... iedereen maakt zich klaar voor een helse nacht, want Nashville zou komende nacht ook in de klappen delen... Ik maak voor mezelf uit om rond 23u mijn bed op te zoeken om morgen een dagje auto's openknippen fris en monter door te komen. Gelukkig waakt de dienstdoende ploeg over de de bevolking, want wij zullen goed slapen.

Woensdag, 22 mei 2013:

Na een rustige nacht - op 1 medic-call na die ik nog meepikte (bevalling)- maakten we gewoontegetrouw om 06u kennis met de opkomende ploeg. Naar goede gewoonte met een grote kop koffie en "some donuts" uiteraard.

Vandaag hadden we een goed gevuld programma voor de boeg. We reden via station 2 om Dirk en Veronique, die ons meteen vertelden hoe een leuke verspreking in hun station voor enige hilariteit zorgde. Veronique wou de brandweerman die zorgde voor ontbijt een complimentje geven en zei hem "you are a verry good cock"... Een doordenkertje.... :-)

Onze eerste stop was bij station 13 waar we samen met alle observers en de crew van station 13 naar een autokerkhof reden om er elkaars manier van werken ivm ontzettingen uit voertuigen te demonstreren. Als snel bleek dat de Amerikaanse manier van werken enorm verschilt met de Belgische manier van werken. Voornaamste reden hiervoor is het feit dat de Amerikaanse wagens uit veel sterker staal worden gemaakt dan de Europese; wat zich vooral laat voelen in het knippen. Bijkomend is het materiaal om te knippen en te spreiden een stuk zwaarder dan het onze, wat het dan fysiek (in combinatie met de warmte en vochtigheid) het een stuk zwaarder maakt voor de Belgische brandweermannen. Gelukkig had men (zoals steeds trouwens) water en energiepoeders bij om snel te recupereren.

Na deze demo trokken we naar het "Tennessee State Prison", voor de kenners onder ons: het decor waar de films 'The Last Castle' en 'The Green Mile' werden gedraaid. Nadien trokken we richting Percy Priest Dam waar de rekruten van NFD een swiftwater rescue training kregen van Engine 9 en Truck 28.

Om de innerlijke mens te versterken gingen we langs bij een diner die initieel door 2 brandweermannen werd gestart en die ondertussen in de VS meerdere vestigingen heeft: Firehouse Subs. Na de drinkbekers aan een refill te hebben onderworpen trokken we richting opleidingscentrum waar de brandweermannen en medics werden gevormd. Mijns inziens, op een toch vrij low-cost-policy kan men daar hoogstaande opleidingsresultaten boeken, opleidingen waar men in België in de verste verte niet kan aan tippen... Maar zo heeft elk huisje zijn kruisje en heeft elke medaille zijn keerzijde. Het intens samenleven in de kazernes laat ons eigenlijk in dat opzicht toe een realistisch beeld te vormen van wat de dagdagelijkse zorgen van de doorsnee Amerikaan zijn... Net zoals zij die hebben, hebben wij die ook en vice versa.

Rond 15u namen we terug onze plaatsen in op station 9; kort na aankomst mochten we meteen vertrekken naar een appartementsbrand: bleek iemand zijn het fornuis vergeten afzetten zijn. Het automatisch brandalarm zorgde er voor dat het appartementsgebouw gevrijwaard bleef van een zware brand door het feit dat de brandweer bij automatische

brandmelding onmiddellijk wordt opgeroepen. Om je een idee te geven...bij een brandoproep in een appartementsgebouw rijden hier 4 autopompen uit, 2 autoladders, een rescue, 2 ziekenwagens en 2 chiefs...of het nu een echte brandoproep is of een alarm, of het nu een appartementsgebouw is van 2 verdiepingen of 24...maakt niet uit. Misschien een beetje overkill in sommige gevallen maar men denkt hier onder het principe van annuleren gaat sneller dan opschalen. Na korte ventilatie van het gebouw reden we terug naar station9.

Na enkele diepgaande gesprekken met engineers, paramedics, EMT's besluit ik mijn bed op te zoeken; ik hoor nog om 01u een alarm binnenkomen, maar draai me even om; genietend van een welverdiende (weliswaar korte) nachtrust.

Donderdag, 23 mei 2013:

Om 07u werd er met de groep afgesproken in Station 9 om van daaruit te vertrekken naar de Jack Daniel's Distillery in Lynchburg, Tennessee waar we het productieproces van de wereldbekende whisky kunnen volgen en waarbij we aansluitend ook even hun eigen bedrijfsbrandweerdienst bezoeken.

Na een uurtje rijden houden we halt aan een ontbijtrestaurant (waar anders...) om te "ontbijten". Blijkbaar eet men hier van 's morgens tot 's morgens hamburgers, chips, ... Ik kies voor de meest "Europese" weg en vraag me een omelet waarbij een soort van witte saus en gefrituurde aardappelschijfjes worden gelegd. Het broodje lijkt me het meest gekende op de hele schotel; bij het bekijken van het bord van mijn collega's zie ik sommigen hamburgers eten; moet kunnen om 8u 's morgens...

Na het 'krachtvoer' te hebben verorberd zetten we nog een halfuurtje de weg verder tot de Jack Daniel's Distillery. Blijkbaar had "CL" via via een "special tour" kunnen regelen waar bij we zelfs een degustatie konden meemaken. Als je weet dat we ons op dat moment in een "dry county" bevonden dan kon je eigenlijk wel stellen dat men een beetje toverde met hun eigen wetten... Zoals steeds horen we "don't worry"...

Even een woordje van dank naar CL en Jimbo trouwens. Deze twee mannen zijn beiden Engineer bij de NFD en werden "toegewezen" met de speciale opdracht om het ons deze week zo goed mogelijk naar onze zin te maken. Er mocht ons niet ontbreken! Ze stonden 24/7 klaar voor ons en hebben hun trouwens van een bijzonder perfecte taak gekweten!

Terug naar de degustatie...

Tijdens de proeverij kregen we 5 soorten whisky als proever; van het basisdistillaat tot de nieuwste productie van een soort dessertwhisky...een unieke kans met een zeer gedetailleerde uitleg van een vakspecialist die met hart en ziel spreekt over "zijn" whisky. Ik moet zeggen; wie er in slaagde om die hoeveelheden whisky binnen te kappen moet ofwel een kenner zijn ofwel grote dorst hebben... Thomas slaagde er in om tegen het eind van de proeverij alle whisky te hebben binnengekapt; de dubbele tong namen we er met plezier bij gezien dit voor de nodige hilariteit zorgde.

Aansluitend kregen we ook een bezoek aangeboden bij de bedrijfsbrandweerdienst van Jack Daniel's; normaliter mag hier niemand binnen, maar onze partners in crime zorgden er voor dat we een blik konden werpen op hun materiaal die bijzonder impressionant bleek te zijn. Tijdens de rondleiding kregen we te horen dat het produceren van whisky bijzonder gevaarlijk en brandbaar is; op jaarbasis komt hun brandweerdienst dan ook 50 keer tussen voor branden op de site; betrekkelijk veel eigenlijk...

Omdat er uitgebreide fotosessies volgen van de voertuigen waarover men beschikt bij de Jack Daniel's Fire Brigade zien we plots ter het toch al 13u30 is en gaan we dus op zoek naar "een happeken". "CL" brengt ons naar een gezellige eettent in een klein stadje; we genieten er van een bordje BBQ met gebakken bonen, aardappelsalade en toast. Aansluitend gaan we nog even shoppen in de Jack Daniels-winkel waar brandweer t-shirts kunnen worden aangekocht.

Rond 17u komen we terug aan bij de stations waar we werden aan toegewezen en konden we zoals elke dag vrij kiezen met welk voertuig we mee op interventie gingen. De eerste interventie voor Medic 9 was "chestpain"; verbazingwekkend hoe snel die paramedics alles afhandelen; uiteraard kennen ze ons 'MUG-systeem' niet in de VS; door het hoger opleidingsniveau die ze krijgen lossen ze quasi alles alleen op. Om je maar een gedacht te geven...van uur van transport tot het openen van de ballon in Cathlab: opnemen van vitale parameters, toedienen van zuurstof, plaatsen van 2 lijnen, afnemen van 3 x 12-afleidingen ECG, het toedienen van medicatie, briefing naar het ziekenhuis, overdracht aan ER, het nemen van een nieuw ECG en de opname en ingreep op cath lab....29 minuten!!!!!!!

Zoals gezegd lossen ze dus vrijwel alles alleen op maar soms kan men nog bijstand vragen van een EMS Chief. Dat is een paramedic die over een prioritair voertuig beschikt een een district onder zijn hoede heeft. Hij kan ofwel door de 911-centrale worden uitgestuurd; ofwel kan hij zelf beslissen welke oproepen hij ter plaatse gaat. Alle oproepen ziet hij verschijnen op zijn pc die ingebouwd is in zijn voertuig. (trouwens: alle voertuigen hebben die pc's aan boord; geen papierwerk meer in de VS). De EMS-chief komt dus tussen voor alle "specialekes"; ideaal voor mij om eens mee te rijden met zo'n EMS-chief. Carl regelde voor mij een afspraak en ik kon dan ook zonder problemen voor een paar uur met hem meerijden. Daags nadien ook trouwens. Het leuke van die interventies met de EMS-chief is, dat hij enkel voor "serieuze" gevallen tussen komt of bij gevallen waar de paramedics met de handen in het haar zitten. Onze eerste oproep was een oproep voor iemand die het ambulanceteam ter plaatse bedreigde met een mes. Met dergelijke gevallen kunnen ze niet lachen in de VS: wie een hulpverlener (zij het politie, brandweer, EMS,...) bedreigd vliegt (niet echt zachtmoedig) in de gevangenis. In België worden ze dan weer vrijgesproken wegens "onvoldoende bewijs"... enfin... De volgende oproep is een oproep voor een man die dronken lijkt en waarbij de politie bijstand vraagt aan de EMS-chief om hem onder "protected custody" te plaatsen. Een EMS-chief kan dus zonder problemen het recht op vrij rondlopen ontnemen en hem voor enkele uren vast laten zetten. Bij aankomst treffen we een schijnbaar dronken persoon aan die heel verward is. Na het relaas van de aanwezige politie-ploegen te hebben vernomen beslist de EMS-chief om de man te laten onderzoeken in de ondertussen aangekomen ambulance. Hieruit bleek dat de man een bloeddruk van 210/110 had; standaard procedure is dan het nemen van een 12-lead ECG. Er werden op het eerste zicht geen afwijkingen gevonden, maar de man moest toch mee ter observatie. Pittig detail: glycemie van de man in kwestie was 600, wat een verklaring kon geven voor zijn gedrag op dat moment. Achteraf vernamen we via de spoedgevallendienst dat de man diabeet bleek te zijn, maar dat hij al jaren geen medicatie meer neemt... De EMS-chief krijgt dus ook terugkoppeling van uit de spoedgevallendiensten uit als er resultaten zijn van niet onmiddellijk verklaarbare symptomen of interessante gevallen waaruit men kan leren. De EMS-chief laat dan vervolgens de dienstdoende ploegen weten wat de bevindingen waren; op die manier leren ze dagdagelijks bij... In België zijn er spoedgevallendiensten waar je zelfs als ambulancier geen informatie krijgt over het verloop van een voorval/behandeling van een patiënt die je binnen bracht. "Medisch beroepsgeheim" zeggen ze dan... Wederom een groot verschil in vergelijking met de VS dus.

Om 22u30 zette de EMS-chief me terug af in station 9, waar ik genoot van een lekker avondmaal die de dienstdoende ploeg had klaargemaakt voor ons. Rond middernacht besloot ik onder de dons te kruipen, want daags nadien hadden we terug een goed gevuld

programma. De EMS-chief zei me dat hij me morgen om 19u terug zou oppikken, want hij wou me nog het een en het ander laten zien... super benieuwd naar morgen dus! Carl heb ik niet meer gezien. Die doet de ziekenwagen vandaag en is deze avond om 18h00 vertrokken... Ik hoor over de radio dat hij de ene zware oproep achter de andere aaneenrijgt, van hartinfarcten over hersenbloedingen, reanimaties, tot zelfs een dodelijke brand. De brandweerploegen konden twee slachtoffers uit het pand halen waarop Medic 9 (LJ, Robbie en Carl) direct zijn beginnen te werken tot hun bijstand kwam. Beide slachtoffers werden "levend" de spoedgevallendienst van Vanderbilt University binnengebracht maar de volgende dag overleed de vrouw. De man kon een week later al het ziekenhuis verlaten!

Vrijdag, 24 mei 2013:

Gezien NFD ook over een klimteam beschikt werden we uitgenodigd om een demo bij te wonen, we gingen hiervoor naar de Shelby Street Pedestrian Bridge over de Cumberland River. Het klimteam zou demonstreren hoe hun opstelling, werking en redding in elkaar zit. Als situatie werd voor een redding van een persoon die aan de brug aan het werken was (dus ook aan touwen) gekozen. Die persoon zou dus via het klimteam terug op de brug worden gebracht. De hele oefening met verschillende scenario's duurde een paar uur in beslag, wat simpel leek draaide toch uit op een sterk staaltje teamwork, kracht en kunde om die persoon te redden.

Na de demo trokken we richting Chief Yates die ons verwachtte voor een tussenevaluatie inzake ons verblijf. Hij verwelkomde ons met onze voornaam; jawel; hij had gestudeerd! Uiteraard werden we door hem in de watten gelegd; er was een heus pizzabuffet voor ons voorzien (met een gigantische salade bij). Nadat we (teveel) hadden gegeten trokken we

richting Centennial Park. Chief Yates had voor speciaal vervoer gezorgd in het park, namelijk een oldtimer fire-engine; een prachtig en machtig beest die weliswaar benzine slikte alsof het niks was... maar geen probleem; de benzine is dan ook 3x zo goedkoop als bij ons. Na de rondrit in het park met nodige fotoshoot trokken we naar het Country Music Hall of Fame & Museum te Nashville; dé place to be voor muziekliefhebbers! Na het bewonderen van zowel klank als beeld trokken we terug richting stations.

Ik had om 19u afgesproken met de EMS-chief; hou zou me komen oppikken om vervolgens een aantal interessante call's mee te pikken. Carl zou ondertussen opnieuw met Medic 9 opstap gaan. Het was meteen prijs; we reden naar een verkeersongeval waarbij een voertuig overkop was gegaan; ter plaatse bleken de verwondingen mee te vallen. De volgende oproep was een neergeschoten man. De politie was reeds ter plaatse (bij wapenfeiten gaat de EMS nooit ter plaatse vooraleer de politie er is). Ter plaatse troffen we een hevig bloedende man aan die door een politie-agent 2 knevels kreeg om het bloeden te verminderen. Op het eerste zicht konden we kogelingangen vaststellen in zijn been, arm en schouder. Bij dergelijke trauma's zie je hoe goed de paramedics zijn in hun job en in een mum van tijd de patiënt overbrengen naar het traumacentrum van het universitair ziekenhuis "Vanderbilt" in Nashville. Ik reed met de EMS-chief naar de spoedgevallendienst, want hij wou me de volgende stappen IN het ziekenhuis laten zien zodat ik me een beeld kon vormen van hoe men werkt bij dergelijke zware traumata. Bij aankomst werd het slachtoffer in de traumaroom geïnstalleerd en namen 10 (!) paramedics/verpleegkundigen/dokters elk een eigen taak op zich; een goed geoliede machine kwam in gang... ongezien in ons land... Wederom kwam het hoge niveau van medische zorg naar boven en kon ik enkel nogmaals bevestigd zien dat wij in ons land dit hoge niveau niet halen. Er werden 8 (!) kogelingangen gevonden bij het slachtoffer; na een grondige observatie en monitoring werd de patiënt overgebracht naar CT om te bepalen of/welke organen door de kogels werden geraakt.

Ondertussen kreeg ik een rondleiding op de 2 spoedgevallendiensten die het ziekenhuis rijk is. Men spreekt van een A-spoed en een B-spoed. Men gaat dus echt de urgente zaken scheiden van de niet-urgente; dit is een goede manier van werken, want op de A-spoed heeft elke verpleegkundige 2 patiënten die hij moet opvolgen, in de B-spoed heeft men er 5 per verpleegkundige. Als je weet dat er bij ons soms tot 10 per verpleegkundige worden toegewezen, dan hoeft het niet gezegd dat de werkdruk in ons land gigantisch is; dit door een manke organisatie; het kan dus ook anders. Op de A-spoed werken vooral verpleegkundigen; op de B-spoed werken vooral paramedics (onder toezicht van 1 superviserend verpleegkundige). Misschien ook een optie voor ons land om het tekort aan verpleegkundigen op te vangen? Alhoewel ik mij geen illusies maak; ons land kan en wil niet investeren in opleiding van paramedics... hoe spijtig het ook is...

Na de rondleiding op de spoedgevallendienst trokken we naar een diner, want de EMS-chief had nog niet geluncht. In de VS heeft men nu eenmaal de gewoonte om steeds uit te eten en geen boterhammetjes mee te brengen naar het werk; veelal zie je dan dat de ploegen onderling afspreken om samen te eten (als er geen oproepen zijn ondertussen althans). Dit werkt mijns inziens heel bevorderend op de teamgeest. Wederom moet ik de vergelijking maken met ons land, waar sommige hoofdverpleegkundigen of artsen als commentaar hebben als je samen een tas koffie drinkt en je bijgevolg "niet productief bezig bent"... de Amerikanen laten het niet aan hun hart komen; en gelijk hebben ze!

Na het dinner (die de EMS-chief me trakteerde omdat ik wat Belgische chocolade had gegeven) werkten we nog een 4-tal interventies af; allen verkeersongevallen met beknelling of roll-overs.

Bij aankomst in Station 9 trof ik nog enkele brandweermannen aan die zich te goed deden aan een "midnight-snack" voor ze gingen (proberen) slapen. Ik bleef nog een 2-tal uurtjes hangen; er werd vooral gepraat over de politiek in de VS en het feit dat de Amerikanen vinden dat hun land te groot is om goed te kunnen functioneren... bizar, maar toch een heel aangenaam gesprek die me inzage gaf in hun visie op politiek en de wereld ten opzicht van de VS. Details ga ik hier niet neerpennen gezien de Amerikanen er op staan dat dergelijke gesprekken "inside" worden gehouden. Wie hun visie wil leren kennen adviseer ik om ook eens op stage te trekken met de Fire Observers; gezien je in kazernes bij de werkende Amerikaan logeert kan je veel meer te weten komen over hun manier van leven/visie dan dat je als toerist kan...

Ik hoor gedurende de nacht het alarm nog enkele keren, maar besluit wijselijk verder te slapen om morgen een dagje "te land, te zee en in de lucht" mee te maken.

Zaterdag, 25 mei 2013:

Gezien er in Nashville behoorlijk wat waterlopen zijn, staat de NFD ook met boten ter beschikking. Vandaag gaan we met zo'n boot varen en de blusinstallatie die op zo'n boot staat eens van naderbij bekijken. De boot die wij bezoeken is een boot die 10 personen kan laden (inclusief bemanning) en wordt aangedreven door 2 motoren van elk 150pk. Op de neus van de boot staat een blusinstallatie die vrij makkelijk manueel kan worden bediend;

we krijgen dan ook de kans om hier eens mee te spelen; indrukwekkend met welke kracht, hoeveelheid en capaciteit die blusinstallatie werkt. Tijdens het blussen moet de kapitein de boot telkens bijsturen door de kracht die vrijkomt tijdens het blussen. Ook de wendbaarheid en kracht van de boot laat mens ons zien door over de rivier te scheuren. Indrukwekkend!

Naast het water is ook de hulpverlening in de lucht ook goed georganiseerd. Vanderbilt University Hospital baat een dienst uit die een vliegtuig en een aantal helikopters op verschillende plaatsen rond Nashville heeft staan die 24/24 bemand en inzetbaar zijn. We krijgen een grondige uitleg van zowel medisch als technisch personeel en kunnen het toestel en apparatuur van dichtbij bekijken. Spreekt voor zich dat we van de knopjes bleven.

Na dit bezoek werden we door onze vaste NFD-begeleiders - Jimbo en CL- getraakteerd op een middagmaal in een all-you-can-eat restaurant. Je kan het wat vergelijken met het Colmar-gebeuren in ons land, maar dan 4x zo groot in aanbod. Iedereen liet het zich - wederom - smaken. We kregen een afzonderlijke ruimte in het restaurant (de meeting room voor zakenmensen vermoed ik); achteraf een verstandige keuze want er werd wat afgelachen aan tafel.. details ga ik niet neerpennen sommige te gortig zijn. De trip terug naar Nashville zou een klein uurtje duren; als snel was het heel stil in alle auto's; op uitzondering van hier een daar wat gesnurk.

De namiddag werd gevuld met diverse interventies en wat rust. Op de planning stond toeristisch downtown Nashville voor vanavond. Een welgekome break tussen deze lange en drukke dagen. Samen met een hoop brandweermannen en medics van Nashville gingen we samen op stap voor een nacht van eten, drank, muziek, dans en ontzettend fijne momenten!

Zondag, 26 mei 2013:

Dat vandaag de zwaarste dag van de trip zou zijn stond al vast; we gingen trouwens afgelopen nacht even stappen; gelukkig sluit in Nashville elke bar om 03u, waardoor we om 04u al lagen te ronken.

Om 10u30 werden we verwacht in station 13 waar we een demo Hazmat zouden krijgen. Dit voertuig komt tussen voor elk incident waarbij gevaarlijke stoffen in betrokken zijn. Dit kan gaan van een ongeval met een tankwagen tot opvoeding door FBI voor opruimen van een "Meth-lab". Dit laatste is een kwaal in de stad: veel mensen brouwen blijkbaar in hun huis methamfetamines...

Een klein half uurtje na de verwelcoming werden we opgeroepen voor gasgeur in een woning. De training moest even wachten (net als Jan en Carl die in een gaspak zaten) tot we terug waren van deze interventie. Ter plaatse werden metingen en afsluiting van een gasfornuis uitgevoerd. Eens terug op station 13 kon de opleiding worden verdergezet; we kregen een heel interessante uitleg over materiaal en procedures. Jan en Carl mochten in het gaspak 2 producten verwerken en analyseren; hierbij had men een bleekmiddel en azijn als demomiddel gebruikt; door middel van de teststrips weet men al snel de zuur/base-toestand van het desbetreffende product zodoende het correcte protocol te kunnen volgen.

Na de demo werden we uitgenodigd voor de lunch in station 13; zoals steeds kwamen we niets te kort en was er veeeeeeeel te veel eten voorzien. Na een gezellige lunch had iedereen nood aan een siësta; sommigen trokken dan ook terug richting eigen station, anderen gingen - net als ik - mee met Jody Vann (paramedic op de spoed) voor een rondleiding op de spoedgevallendienst en helideck van het Baptist Hospital. Na een interessante uitleg en rondleiding trokken we ook terug richting eigen station voor een rustige namiddag met zo nu en dan een aantal interventies in de loop van denamiddag.

Om 20u kregen we een groot alarm voor een uitslaande brand; Carl en ik reden mee met District 9 waardoor we overal vrijgeleide kregen en op de eerste rij de bluswerken konden volgen. Het betrof een appartementsgebouw van 2 verdiepingen en een schuin dak. Het klonk "fully involved, going defensive" op de radio. Er werd een 2de alarm uitgeroepen en op het einde van de rit stonden hier zo'n 9 autopompen, 4 autoladders, 2 rescues, 5 chiefs, een air truck, de shift commander, de Fire Marshall, een EMS chieff, 3 ziekenwagens en een rehab truck. Goed voor zo'n 76 man + 6 Belgen...die ook op het nieuws te zien waren later. Om 23u besloot ik de dons op te zoeken om de slaap die ik daags voordien moest passen, in te halen. Ik hoorde die nacht in de verte enkele keren alarm voor EMS, maar besloot wijselijk te passen, want morgen was er een nieuwe dag.

Maandag, 27 mei 2013:

Vandaag is het Memorial Day en dat is een feestdag in de VS. De laatste maandag van de maand mei herdenkt men alle gesneuvelde soldaten van de burgeroorlog. In de loop der jaren evolueerde dit naar herdenking van alle gesneuvelde soldaten van de 5 militaire

eenheden in de VS, in welke oorlog dan ook. Diverse ceremonies en herdenkingsplechtigheden werden vandaag ingericht, doch namen wij (en onze station dus ook niet) niet deel aan deze activiteiten. We draaiden dus een volledige dag mee op interventie; wat ook eens leuk was. We werkten een divers programma af; van kleine grasbrandjes tot een woningbrand. Ook enkele interventies met EMS werden afgewerkt. Tussendoor maakte ik ook even gebruik van de wasmachine en droogkast in de station; lekker handig, want op deze manier hoef je geen hopen bagage mee te slepen en kan het toeristisch programma de komende week met verse was worden aangevat.

's Avonds genoten we van een lekkere bbq en dessert (dessert die Carl en ik hadden voorzien); hierna pikten we nog enkele interventies mee met de engine om vervolgens rond middernacht te gaan slapen.

Morgenmiddag hebben we een afscheidlunch bij chief Yates op het programma staan, nadien maken Carl en ik afscheidlunch voor de ploeg van Station 9; het worden voor 15 personen spaghetti.

Dinsdag, 28 mei 2013:

Gezien het vandaag onze laatste dag bij de NFD was, werden we uitgenodigd voor een afscheidlunch bij Chief Yates.

Bij aankomst merkten we op dat er een cameraploeg van Channel 5 aanwezig was. Men had ons eerder die week opgemerkt bij een uitslaande brand en hadden ons gevraagd of ze een stukje konden maken omtrent onze aanwezigheid bij NFD. Tijdens de lunch stelde men wat vragen die 's avonds toch leuke tv opbracht; voor wie interesse heeft; het stukje is te bekijken via de website van Channel 5.

Na de lunch gaf Chief Yates een afscheidsspeech die ons toch allen raakte en die ons respect voor Chief Yates nog deed toenemen. Als geschenk kregen we een tas met allerlei zaken in die refereerden naar onze stage; een t-shirt, een postzegel die speciaal werd gemaakt n.a.v. 9/11 (aanslagen in NY nvdr), een onderscheidingsteken, een patch, een certificaat van deelname en een Amerikaanse vlag. Wederom bleek dat NFD onze aanwezigheid bleek te appreciëren en dat men onze inzet respecteerde.

Nadat iedereen met Chief Yates op de foto ging tijdens het overhandigen van de certificaten, gaven we Chief Yates, Jimbo en CL nog een aantal souvenirs die Carl, Patrick en Jan hadden voorzien. Jimbo en CL hadden voor ons ook nog een verrassing in petto; ze hadden voor elk van ons een gepersonaliseerde NFD-tshirt laten maken, een tshirt met lange mouwen, een petje en een lokale lekkernij. Iedereen had het moeilijk gezien we wisten dat we daags nadien afscheid moesten nemen van deze mensen die voor ons ondertussen vrienden waren geworden...

Op vraag van de tv-ploeg gingen we nog even langs in station 9 om een aantal beelden te schieten voor hun reportage die ze om 18u30 moeten uitzenden. Nadien trok iedereen terug naar hun eigen station voor de laatste avond/nacht.

Carl en ik trokken naar de winkel, want we hadden beloofd om voor de mannen en vrouwen van Station 9 te koken. Gezien we wisten dat men qua eten enorm op tijd staat vlogen we er meteen in. Op het menu stond:

- spaghetti
- een slaatje
- lookbroodjes

Carl en ik vlogen er meteen in; ik bakte 5 kg gehakt terwijl Carl de uien en groenten fijnhakte. Terwijl de spaghetti stond te koken werden de lookbroodjes afgebakken en de sla klaargemaakt. Een Amerikaan eet steeds "side dishes"; vandaar dat men niet enkel spaghetti eet, maar ook nog lookbroodjes en sla in dit geval. (sla met wortelen, komkommer, brocolli, paprika, ui, tomaten,...) Tijdens het koken kwam men regelmatig eens in de keuken piepen; hun nieuwsgierigheid konden ze niet verbergen. Ze wisten nu al dat het een "windy night" zou worden gezien de gigantische hoeveelheid ajuin die we hadden toegevoegd aan de spaghettisaus. Toen de gouden woorden "komen eten" weerklonken door de intercom, kon het niet snel genoeg gaan voor onze gasten; al gauw kregen we een pak complimenten over ons ineengeflanst diner die in onze ogen toch basic was.

Iedereen liet het zich smaken en bedankte ons voor de maaltijd die we hen hadden aangeboden; in onze ogen het minste wat we konden doen gezien we daar een week quasi gratis hadden gegeten.

Nadat iedereen had geholpen met opkuis en afwas (doen ze altijd allemaal samen, van stagiair tot officier; in een half uurtje ligt alles daar terug proper) namen we nog een groepsfoto bij de engine en hoorden we iedereen toch zeggen dat we steeds welkom waren voor een volgend bezoek; hun non-verbale reactie gaf ons te kennen dat ze onze

aanwezigheid hadden geapprecieerd, wat het voor ons extra lastig maakte om afscheid te nemen.

Na het pakken van onze valiezen zaten we nog even samen met iedereen in het salon om na te praten over de afgelopen week en het gewone leven. Rond middernacht gingen we slapen. De alarmen lieten we die nacht aan ons voorbij gaan...

Woensdag, 29 mei 2013:

Na een nacht goed te hebben geslapen was het dan zo ver; ons afscheid was een feit. Chief Yates, Jimbo en CL, samen met nog enkele andere brandweermannen en medics kwamen ons uitwuiwen; de dienstdoende ploeg uiteraard ook. Iedereen kreeg nog een patch van NFD als aandenken.

Allen toch geëmotioneerd trokken we dan richting Memphis voor aanvang van het toeristisch programma. Onderweg werd er nog halt gehouden voor een brunch; nadien was het bijzonder stil in de wagen gezien de meesten een siësta hielden tijdens de rit naar Memphis die toch een 3-tal uur in beslag nam.

Eens aangekomen in Memphis trokken we naar het National Civil Rights Museum; de plaats waar Martin Luther King werd doodgeschoten. Initieel stond dit vandaag op het programma, maar we besloten om dit morgen te doen; de tickets werden wel reeds aangekocht zodoende morgen niet te moeten staan wachten in de rij. Iedereen keek uit naar een namiddagje vrij aan het zwembad; er werd dan ook volop genoten van de zon en de rust vooraleer downtown Memphis in te trekken.

Beale Street is de hoofdstraat in Memphis; de hoofdstraat, maar dan ook de enige straat waar "iets" te doen is. De ene bar naast de andere met in de meeste plaatsen een live-band die speelde. Wij kozen er voor om in Hard Rock Café Memphis te gaan eten; iedereen liet het zich smaken. Nadien kuierden we nog even door Beale Street; 1 groep vertrok rond 22u terug richting hotel, de andere groep bleef nog even hangen in. Moe maar voldaan keken we uit naar onze eerste nacht zonder alarm in de slaapkamer; het enige alarm die we zouden horen was dat van onze wekker om 08u.

De tweede groep was rond middernacht ook terug en genoot van een stevig nachtje doorslapen.

Donderdag, 30 mei 2013:

Na het ontbijt te hebben genomen in ons Holiday Innhotel, vertrokken we om 09u richting Graceland, waar we kennis gingen met maken met de woning van Elvis Presley. Bij aankomst viel ons meteen op hoe groot zijn domein was en dat er een pak bedrijvigheid was die zijn dochter - Priscilla - ongetwijfeld de nodige centen zal opbrengen...

Bij aanvang van de toer kregen we een audiosysteem die ons per kamer/deel van het domein van de nodige uitleg voorzag. Presley kocht zijn huis voor 100.000 dollar destijds; het hoeft niet worden gezegd het we nu spreken over een domein van onschatbare waarde... De vele bewakingsagenten in elke hoek van de kamer/domein hielden een oogje in het zeil; iedereen mocht foto's maken naar believen, maar flitsen en camera's waren absoluut verboden. Een uniek moment dus die inzage gaf in de rijkdom van "the King"; van zijn riante woning, bijwonen, vliegtuigen,... Wederom een ervaring (en een pak foto's) rijker!

Na het bezoek in Graceland gingen we een hapje eten in "Taco Bell"; een mexicaanse tint dus.

Na het middagmaal reden we terug richting Memphis waar we de plaats waar Martin Luther King werd neergeschoten gingen bezoeken. Niet alleen het hotel en de hotelkamer (die er nog bijlagen sinds de moord) van het Lorraine-hotel kwam aan bod, maar ook het gebouw er recht tegenover waar de schutter stond en waar nu een museum is die het ganse verhaal over de moord, de dader en uiteraard ook de missie van Martin Luther King in beeld bracht. Bijzonder interessant; doch bizar dat er aan de dader van de moord zoveel aandacht wordt gegeven...

Als slotbezoek gingen we nog langs bij Sun Studio; dé opnamestudio waar sterren als Elvis Presley, Cash, Perkins, Orbison, Jerry Lee Lewis, BB King,... hun eerste hits maakten. We kregen er uitleg van een bijzonder enthousiaste gids die duidelijk de geschiedenis van Sun Studio kende. Feit dat we foto's, beelden, instrumenten, documenten, ... te zien kregen die matchten met wat de geschiedenis schreef deed ons toch even stilstaan bij het begin van de muzikale carrière van voornoemde muzieklegenden.

Rond 15u30 zakten we terug af richting hotel, met nog een tussenstop in de supermarkt; we namen onze aperitief mee richting hotel, waar aan het zwembad de nodige hapjes en drankjes werden genoten. De zon en het zwembad was dan ook het ideale decor om gezellig na te keuvelen over wat er was geweest en nog zou komen...

Om 19u trokken we terug richting Beale Street waar we een aperitief namen bij Hooters; de place-to-be voor wie naast eten en drinken ook wou genieten van "fijne vleeswaren". Feit is dat de dienststers daar bijzonder "scherp en strak in het pak" zitten en dat ze dan ook regelmatig de aandacht trekken.

Na wat lokale appetizers en de groepsfoto met de meisjes van Hooters te hebben genomen trokken we naar BB King's voor het avondmaal. Wederom vrije keuze in wat en hoeveel, dit in combinatie met een live-optreden van enkele lokale bands. De ambiance was er absoluut aanwezig; zowel in de bar als aan onze tafels!

Als afsluiter gingen we nog kijken naar een live-band in een parkje in Beale Street; die band was absoluut TOP!

Rond 22u trokken we terug richting hotel om de valiezen te pakken en te slapen, want daags nadien vertrokken we richting St-Louis; onze voorlaatste stop vooraleer huiswaarts te keren... Het besef dat het het einde van deze unieke ervaring er aan zat te komen begon er bij iedereen ongetwijfeld in te komen...

Vrijdag, 31 augustus 2013:

De transfer Memphis – St Louis, een rit van enkele uren waarbij we door 3 staten zullen rijden. We namen het ontbijt in het hotel, de auto's werden ingeladen en weg waren we.

Kort na de middag reden we de stad al binnen en hielden we direct halt aan een Belgische brouwerij...die van Anheuser - Busch. We deden de rondleiding van de brouwerij; we liepen tot in de stallingen van de wereldberoemde Clydesdale's, we gingen naar de opslagruimte waar alle vaten lagen, via het bottelingstraject,...tot aan de toog voor een degustatie van enkele van hun dranken.

Na dit bezoek was het tijd om koers te zetten naar het hotel, een Hyatt Regency deze keer, waar we vlot konden inchecken en de kamers konden claimen. Nadien liepen we tot aan The Gateway Arch, het grote boogmonument van 190 meter hoogte welke je overal in de stad kan zien. Het werd destijds opgetrokken als monument voor ondermeer de Louisiana Purchase. Een kabeltram bracht ons in enkele minuten naar de top alwaar we enkele mooie vergezichten kregen over St Louis en omstreken.

De avond werd doorgebracht in een Spaans restaurant in de uitgangsbuurt. Die buurt waren we ook nog van plan te verkennen maar het tornado-alarm bracht roet in het eten. Het werden dan maar enkele pintjes en whisky's vooraleer we onder wol kropen.

Zaterdag, 01 juni 2013:

Onze laatste transfer was in zicht, namelijk die naar Chicago; we hadden toch een 6-tal uur rijden voor de boeg; we kozen er dan ook voor om om 09u in de lobby af te spreken om te vertrekken richting Chicago. Het werd een dagje regen...nog een uitloper van de stormen die hier afgelopen nacht raasden. We konden trouwens op meerdere plaatsen langsheen de I-55 de verwoestingen zien van de tornados.

Rond 10u30 hielden we een tussenstop bij "Denny's"; voor wie lekker wil ontbijten zeker een naam om te onthouden in de VS. Voor 15 dollar per persoon had je er een ontbijt die meteen voor middagmaal en vieruurtje kon meetellen... voor wie nog twijfelt; in de VS zal je nooit kunnen zeggen dat je "slecht" hebt gegeten of geen waar voor je geld hebt gekregen; in vergelijking met ons land is eten en drinken in de States nu eenmaal "menselijk" ipv de belachelijke prijs/kwaliteit verhouding in ons land...

Omstreeks 14u15 hielden we halt aan een Dairy Queen; gezien Patrick hier al sinds dag 1 zat naar uit te kijken hielden we dus even halt om een ijsje te eten; het ijsje smaakte in Patrick zijn VTM; alweer een mens gelukkig gemaakt vandaag zie.

Met nog een klein uurtje rijden voor de boeg zetten we onze reis naar Chicago verder; het eindstation van deze toch wel zeer geslaagde reiservaring.

Bij aankomst in Chicago checkten we in in ons laatste hotel van deze trip, het Clarionhotel waar we 2 nachten zouden verblijven.

Na een snelle opfrisbeurt trokken we naar een groot shoppingcenter waar iedereen naar believen inkopen kon doen. Gezien de gunstige dollarkoers en het feit dat het leven in de VS een stuk goedkoper is dan in België maakte iedereen toch van de gelegenheid gebruik om ofwel kledij ofwel electronica mee te nemen naar huis.

Voor het avondmaal trokken we naar een Japans buffetrestaurant. Keuze te over waar ook iederen zijn/haar gading kon vinden. Als bedanking trakteerden we onze 3 reisbegeleiders op het avondmaal; dit was het minste wat we konden doen; tenslotte stonden zij 14 dagen steeds voor ons klaar en regelden alles voor ons tot in de puntjes. Op geen enkel moment kwamen we iets te kort! Via deze weg nogmaals dank aan Carl, Patrick en Jan!

Na het avondmaal bleven we nog even in de hotelbar hangen waar we een slaapmutsje dronken vooraleer naar dromenland te vertrekken.

Zondag, 02 juni 2013:

Vandaag stond een drukke dag gepland; spijtig genoeg in minder goede weersomstandigheden... Het was koud en regenachtig; een tegenvaller dus als je weet dat we van zonnige omstandigheden kwamen.

De shuttle-service van het hotel bracht ons gratis naar het station waar we na een half uurtje sporen in downtown Chicago aankwamen. Eerste stop van de dag was Willis Tower maar gelet de bewolking had men ons het advies gegeven later op de dag terug te komen omdat er op dat moment het observation deck volledig in de wolken zat.

Na een uurtje stappen botsten we op een grote brandweeroefening; het uitgelezen moment voor het nemen van foto's dus!

Wat opviel was dat de interventievoertuigen van de brandweerdienst van Chicago véél kleiner waren dan deze in Nashville; de stadsomgeving waarin moet gewerkt worden speelt hier ongetwijfeld een belangrijke rol in. Ook de ziekenwagens zijn veel kleiner dan deze waar we de afgelopen week mee hadden gewerkt; ook hier dezelfde reden. In een stadscentrum moeten die wagens nu eenmaal veel wendbaarder zijn...

Via de Chicago River en Michigan Avenue liepen we naar de Navy Pier. Het begon plots hevig te regenen en gelukkiglijk was daar dan net een brandweerkazerne! We liepen binnen om te schuilen voor het slechte weer, we pratten wat met de aanwezige brandweermannen en er

werden ook enkele t-shirts aangeschaft. Nadat de regen was gestopt trokken we verder naar de Navy Pier waar we nog een uurtje wandelen voor onze rekening namen; van een sportieve dag gesproken!

Na de pier te zijn rond gegaan namen we tijd voor een hapje en een drankje in een hippe zaak op de pier. Iedereen genoot er van een aperitiefje en een hapje om vervolgens onze weg verder te zetten.

Gezien iedereen het wel gehad met het slechte weer namen we de bus naar de Willis Tower. Eenmaal aangekomen waren de wolken en de regen plots weg, hadden ze plaats gemaakt voor een stralende zon en blauwe hemel! Wij vlug naar boven met een lift die een display had per 10 verdiepingen (van een sneltrein gesproken..); in een mum van tijd stonden we allen perplex van het zicht; een ongelooflijke ervaring om op die hoogte volledig Chicago en omstreken te kunnen bewonderen; iedereen nam ruim de tijd om de skyline in beeld te brengen; een leuk en uniek souvenir! Dat we dit gratis konden bezoeken was een meevaller; normaliter kost deze toegang 18 dollar, maar omdat Carl aan de balie had gezegd dat we behoren tot de hulpdiensten mochten we gratis binnen; wederom mochten we het respect voor hulpdiensten ervaren... ik zou het in België eens willen zien gebeuren...

Na de bezoek in de Willis Tower trok de helft van de groep terug richting hotel omdat men nog een Best Buy wou bezoeken; de andere helft bleef downtown nog even hangen, samen met enkele brandweermannen-medics die uit Nashville waren overgekomen.

's Avonds at de groep die downtown was gebleven dan ook iets downtown; de andere groep trok terug naar de all-you-can-eat Japanner waar opnieuw werd genoten van lekker (en vooral veel) en goedkoop eten.

In de bar werd nog wat nagekletst met de ondertussen aangekomen groep die

downtown was blijven hangen; iedereen besepte dat dit het einde van een ongelofelijke ervaring was. Twee weken leefden we intens samen met deze groep; een groep die toch heel homogeen en aangenaam was. Perfect gewoon!

Na het maken van de valiezen (en vooral het wegen) gingen we slapen; we moesten daags nadien maar om 11u richting luchthaven vertrekken; wat ons dus een "uitslaapgelegenheid" gaf en waar iedereen dan ook van genoot.

Maandag, 03 juni 2013:

Met veel tegenzin kroop iedereen uit zijn/haar bed want de dag van de grote retour was aangebroken. Een douchke, ontbijt, alles de koffers in en tegen 11h00 reden we naar de luchthaven. De huurwagens werden terug afgezet en het inchecken kon beginnen.

We hadden nog even tijd voor onze Deltavlucht vanuit Midway naar Atlanta zou vertrekken, iedereen kon dus nog snel iets gaan drinken of een kleine lunch gebruiken.

In Atlanta was de overstaptijd dan weer erg kort maar zonder probleem konden we onze plaatsen innemen op de Boeing 767 die ons naar Brussel zou brengen. Het werd een nachtvlucht gevuld met drank, eten, films, een klein beetje slaap, koffie en ontbijt.

Dinsdag, 04 juni 2013:

Iets vroeger dan voorzien zetten de wielen contact met de grond op Brussels Airport. Nog snel via de grenscontrole, de bagage ophalen om dan via de douane verwelkomd te worden door vrienden en familie. Het weerzien met de familie was hartelijk doch het afscheid met de groep...tja...dit waren vrienden geworden!

We namen de laatste groepsfoto's en besloten om samen het laatste pintje te drinken alvorens iedereen huiswaarts kon keren. Nashville 2013 zat erop!

D'haene Dominiek